ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΕΦΑΜΙΛΛΩΝ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Του ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κάποιο ἀπὸ τὰ ὡραῖα αὐτὰ Σεπτεμβριανὰ πρωϊνά, ἔβγα ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι σου καὶ χαιρέτισε ἐκ μέρους μου τὸν οὐρανό, τὶς λίμνες, τὶς πεδιάδες, τὶς ἐξοχές, ὅλα ἐκεῖνα τὰ προσφιλῆ μου τοπεῖα στὰ ὁποῖα τόσες θεῖες στιγμὲς ἔνοιωσα στὴ βασανισμένη ζωή μου.

Χαιρέτισέ μου τὴ Θηρεσία. Ὦ ! ἀλλοίμονο ! ἀλλοίμονο !... Κάποιος ποὺ πέρασε καὶ τὴν ἐπεσκέφθη, μοῦ εἶπε πὼς τὴν βρῆκε νὸ θρηνῇ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της. Φτωχὴ κόρη !...

Κι' ἂν τύχῃ, Λορέντζε, νὰ σὲ φέρει καμμιὰ ἡμέρα ὁ δρόμος σου ἀπὸ τάξέχαστο ἐκεῖνο μονοπάτι τοῦ δάσους ποὺ ξέρεις, ἀνέβα σὲ παρακαλῶ ὡς τὴ κορυφὴ τοῦ καταπράσινου λοφίσκου, ποὺ θὰ φυλάει γιὰ μένα πάντα ὅλες τὶς τερπνὲς καὶ θλιβερὲς ἀναμνήσεις τοῦ βίου μου...

Ἐκεῖ θὰ βρῇς καὶ τὴν ἔρημη ἐκείνη βαλανιδιὰ κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰ τῆς ὁποίας, ἡμέρες ὁλόκληρες ἔκλαιγα τὸν χαμένο ἔρωτά μου.

Μὰ γιατί ὅμως φίλε μου, γιατί μοῦ ἀναγγέλλεις μὲ δυὸ μόνο ξερὰ λόγια, ὅτι εἶδες τὴ Θηρεσία;..

Σοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ἀρκετὸ αὐτὸ γιὰ τὴν ἀγωνία ποὺ μὲ βασανίζει στὴ φοβερὴ αὐτὴ μοναξιά μου ;

Γιατί δὲν μοῦ γράφεις πῶς ζῇ, πῶς περνάει τὶς ἡμέρες της, ποῦ πηγαίνει, τί ἐντύπωση τῆ; ἔκανε ἡ ἀναχώρητή μου;.

Σοῦ μίλησε ἄραγε καμιὰ φορὰ γιὰ μένα, Λορέντζε ;

Εἶχε τὸ θάρρος νὰ προφέρει τὄνομά μου;..

Ὦ ! Θεέ μου ! πόσο βασανίζομαι φίλε μου. Φοβᾶμαι, τρέμω μήπως ὁ Ὀδοάρδος τὴν ἅρπαξε καὶ τὴν πῆρε κοντά του.

Γράψε μου, Λορέντζε, γράψε μου γιὰ ὅλα αὐτὰ λεπτομερῶς.

Κάθε στιγμὴ ποὺ περνάει τρέχω στὸ ταχυδρομεῖο καὶ ρωτάω μήπως ἔχω κανένα νεώτερο γράμμα σου.

Μ' ἀλλοίμονο ! Διαρκῶς μοῦ ἀπαντοῦν μ' ἕνα ξερὸ ὄχι, ποὺ μοῦ συντρίβει τὴν ψυχή μου.

Καὶ ἔτσι ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν ἀνεξήγητη αὐτὴ σιωπή σου, γυρίζω πάλι σιγὰ-σιγὰ στὸ σπίτι μου, ἐνῶ μέσα στὴν ψυχή μου ἀρχίζει νὰ γεννιέται ἕνα φριχτὸ προαίσθημα μεγάλης συμφορᾶς, μεγάλης δυστυχίας...

Ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα μοῦ φαίνεται ὅτι ἀκούω ν' ἀπαγγέλουν τὴν ἀπόφαση τοῦ θανάτου μου...

... Θεέ μου ! Θεέ μου! Φαίνεται ὅτι ἡ Θηρεσία μὲ καταράσθηκε!..

Μὰ τί λέω ; Παραλογίζομαι ; Ὦ ! πότε λοιπὸν θὰ πάψουν ὅλες αὐτὲς ἡ ἀνόητες πλᾶνες μου ! Διαρκῶς μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ ἀπατοῦν, ὅτι μὲ γελοῦν, ὅτι παίζουν καὶ ἀδιαφοροῦν μαζί μου...

Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ὑποφέρω αὐτὰ τὸ μαρτύρια...

Ὑγίαινε Λορέντζε, ὑγίαινε.

XI

Φλωρεντία 17 Σεπτεμβρίου

Δὲν ἔχω πιὰ καμιὰ ἐλπίδα, Λορέντζε. Σὲ τίποτα πιὰ δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω.

Βλέπω καθαρὰ πὼς τώρα τελευταία ἡ Θηρεσία προσπαθεῖ νὰ μὲ λησμονήσῃ τὸν δυστυχισμένο...

Μ' ἀλήθεια λοιπὸν εἶχε στείλει τὴν εἰκόνα της στὴν μητέρα της προτοῦ ἀκόμα σοῦ τὴν ζητήσω ;

Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ μὴ τὸ πιστεύσω ἀφοῦ μοῦ τὸ βεβαιώνεις ἐσύ.

Μὰ πρόσεξε φίλε μου. Πρόσεξε μήπως θέλοντας νὰ θεραπεύσῃς τὸν πόνο μου, μοῦ ἀφαιρέσῃς, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς, τὸ μόνο βάλσαμο ποὺ μοῦ μένει ἀκόμα στὴν ψυχή μου.

Ὅλες μου πιὰ ἡ ἐλπίδες χάθηκαν, Λορέντζε, ἐγκαταλελειμένος πιὰ ἀπ' ὅλους, ἔμεινα μὲ μόνη συντροφιά, τὴ βαθειὰ αὐτὴ λύπη στὴν ψυχή μου...

Σὲ ποιὸν λοιπὸν μπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ πιὰ τὰ μυστικά μου ;

Μήπως μὲ προδίδεις καὶ σὺ ἀκόμα, φίλε μου ; Ἐκφράζω αὐτὴν τὴν ὑποψία καὶ τρέμω Λορέντζε...

Ἐγὼ, σοῦ ὁρκίζομαι, πὼς ποτὲ δὲν θὰ σὲ βγάλω ἀπ' τὴν καρδιά μου, ποτέ. Ἡ ἀνάμνηση τῆς φιλίας σου θὰ μοῦ εἶνε πάντοτε ἱερὴ καὶ σ' ὁποιανδήποτε καταδρομὴ τῆς τύχης σου, θὰ τρέξω πάντοτε νὰ σὲ βοηθήσω ὅ τως μπορῶ...

Μὰ ἐσύ ; Ἐσύ ; Ἦτσν λοιπὸν πεπρωμένο νὰ χαθοῦν ὅλα τὰ αἰσθήματα, νὰ τελειώσῃ ἔτσι ξαφνικὰ καὶ ἀπότομα μιὰ τόση μεγάλη φιλία ;

Μὰ ὄχι, ὄχι ! Δὲν πρέπει νὰ παραπονοῦμαι γιὰ τὴ φιλία σου, δὲν πρέπει νὰ κατηγορῶ ἐσένα...

Μὲ τὸν ἑαυτό μου πρέπει νὰ τὰ βάζω, Λορέντζε. Ναὶ μὲ τὸν ἑαυτό μου, μὲ τὴ μοίρα μου, μὲ τὴν τύχη μου... Μὰ ὅλοι λοιπὸν θὰ μὲ λησμονήσετε, ὅλοι ; Καὶ ὅμως ἐγὼ ποτέ μου δὲν θὰ σᾶς ξεχάσω καὶ ἡ καρδιά μου καὶ τὰ δάκρυά μου θὰ σᾶς ἀκολουθήσουν παντοῦ ὅπου κι' ἂν βρίσκεσθε.

Νὰ ἡ μόνες λέξεις ποὺ μοῦ ἔγραψε ἡ Θηρεσία : - *Σκέψου τὶς ἡμέρες σου, Λορέντζε. Συλλογίσου τὴ ζωή σου... Στὸ ἐπιτάσσω ἐν ὀνόματι τῶν δυστυχιῶν μας. Μὴ εἶσαι σὺ μόνο δυστυχὴς φίλε μου...Τὴν εἰκόνα μου θὰ τὴν λάβῃς μόλις μπορέσω νὰ σοῦ τὴ στείλω... Ὁ πατέρας μου σὲ λυπᾶται καὶ κλαίει πολλὲς φορὲς μαζί μου γιὰ σένα... Καὶ ὅμως μοῦ ἀπαγορεύει,φίλε μου,νὰ σοῦ γράψω πιά. Καὶ ἐγὼ τοῦ τὸ ὑπόσχομαι κλαίγοντας καὶ κλαίγοντας πάλι σοῦ γράφω. Ὑγίαινε,φίλε μου,ὑγίαινε γιὰ πάντα...»*

— Εἶσαι λοιπὸν πιὸ γενναία ἐσὺ ἀπὸ μένα ; Ναί, ἀγάπη μου, θὰ ἐπαναλαμβάνω πάντα μέσα μου τὰ τελευταῖα σου αὐτὰ λόγια, ὥσὰν νὰ ἦταν ἡ τελευταία φωνὴ τῆς ζωῆς σου.

Καὶ τώρα ἀκόμα, ἂν καὶ σ' ἀγαπῶ μὲ τόσο παράφορο καὶ δυνατὸ ἔρωτα, ἂν καὶ νοιώθω πὼς ἡ σιωπή μου καὶ ἡ ἀφάνειά μου, σοῦ χαρίζουν τὴν ἡσυχία καὶ τὴ γαλήνη, ἂν καὶ ξέρω πὼς μόνο μὲ τὸ θάνατό μου, θὰ μπορέσω νὰ ἐξηγήσω τὸ πάθος μου ἐνώπιον τῶν ἐχθρῶν μας, καὶ ὅμως, μ' ὅλ' αὐτά, παρακαλῶ, μὲ ὅλη τὴν ψυχή μου, τὸ θεὸ καὶ τὴ φύση νὰ μὲ πάρουν ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμο...

Κι' ἐσύ ; Τί θὰ γίνῃς λοιπὸν ἐσὺ τότε ;

Ἀλλοίμονο ! Ζῆσε ὅσο μπορεῖς πιὸ εὐτυχισμένη σ' αὐτὸ τὸν κόσμο !

Εἴθε ὁ θεὸς νὰ μὴ σοῦ δώσῃ ποτὲ τὰ δεινά μου, νὰ μὴ σὲ κάνῃ ποτὲ νὰ χύσῃς τόσα δάκρυα ὅσα χύνω ἐγὼ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ σοῦ γράφω...

Καὶ ὅμως, τὸ ξέρω, τὸ ξέρω, ἀγάπη μου, πὼς μόνο ἐγὼ σ' ἔκανα τόσο δυστυχισμένη...

Τὸ ξέρω πὼς ἔτσι μὲ τόσες ταραχές, μὲ τόσα βάσανα καὶ ἀνησυχίες, ἀντήμειψα τὸν πατέρα σου, γιὰ τὶς τόσες φιλικὲς φροντίδες του, γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη του, γιὰ τὶς συμβουλὲς καὶ γιὰ τὶς περιποιήσεις του !

Ἀλλοίμονο ! Σὲ ποιὰν ἄβυσσο βρίσκεσαι, Θηρεσία μου, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ παρόφορου ἔρωτός μου !

Καὶ ὅμως μὴ ἀπελπίζεσαι ! Εἶμαι ἕτοιμος νὰ θυσιάσω τὸ πᾶν γιὰ σένα, νὰ σοῦ ἀφιερώσω ὅλη τὴ ζωή μου, ὅλη τὴν ὕπαρξή μου...

Σήμερα παρηγοριέμαι λιγάκι καὶ σκέπτομαι πὼς ὅλα τὸ λάθη μου αὐτὰ ποὺ ἔχω κάνει, ἦταν μοιραῖο, ἦταν γραφτὸ νὰ γίνουν...

Ὑπάρχει ἐκεῖ ψηλὰ Θηρεσία μου καὶ κάποια ἄλλη δύναμη, στὴν ὁποία δὲν μποροῦμε ποτὲ ν' ἀντισταθοῦμε...

Μ' ἀλλοίμονο ! Σὲ ποιὸν λοιπὸν μιλάω τόση ὥρα ; Σὲ ποιὸν γράφω ;

Ἂν τύχῃ Λορέντζε καὶ συναντήσῃς τὴ Θηρεσία στὸ δρόμο, πρόσεξε πρὸς θεοῦ, μὴ τῆς δείξῃ τὸ γράμμα μου αὐτό !

Μὴ τῆς μιλήσῃς φίλε μου, πιὰ γιὰ μένα. Ἂν τύχῃ καὶ σ' ἐρωτήσῃ, πές της ἁπλῶς ὅτι ζῶ. Πές της, Λορέντζε, ἁπλῶς ὅτι ζῶ ἀκόμα καὶ μὴ τῆς προσθέσῃς τίποτε ἄλλο. Ἀκοῦς ; τίποτα. Οὔτε λέξη !

Προτοῦ τελειώσω τὸ γράμμα μου αὐτό,αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ, ὅτι τώρα τελευταῖα, ἄρχισα νὰ εὐχαριστιέμαι γιὰ ὅλες τὶς ἀδυναμίες τῆς ψυχῆς μου...

Καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος τώρα, βλέπω τὶς πληγὲς τῆς βασανισμένης καρδιᾶς μου, δὲν τρομάζω πιὰ ὅπως ἄλλοτε. Τὶς κοιττάζω ψύχραιμα καὶ ἀτάραχα...

Σοῦ τὰ ἐξομολογοῦμαι ὅλ' αὐτά, Λορέντζε, γιατὶ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ βγάλω ἕνα βάρος ἀπ' τὴν ψυχή μου.

Τώρα τελευταῖα κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔχω φθάσει στὸ σημεῖο νὰ γελῶ καὶ νὰ κοροϊδεύω ὅλες μου τὶς δυστυχίες καὶ ὅλες τὶς ἀδυναμίες τῆς ψυχῆς μου. Κάθε μέρα μὲ τὴ σκέψη μου ξαναγυρίζω στὸ παρελθὸν καὶ ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ματώνω κάθε στιγμὴ τὶς πληγὲς τῆς καρδιᾶς μου.

Μοῦ φαίνεται Λορέντζε, πὼς μόνο ἔτσι, μὲ τὰ μαρτύρια αὐτὰ τῆς πολυβασανισμένης ψυχῆς μου, θὰ μπορέσω ν' ἀποπλύνω ὅλες μου τὶς ἁμαρτίες καὶ νὰ παραδώσω ἥσυχος τὴν ψυχή μου στὸν Ὕψιστο. Ὑγίαινε, μοναδικέ μου φίλε, ὑγίαινε.

XII

Φλωρεντία, 25 Σεπτεμβρίου

Στὴν μακαρία αὐτὴ πόλη ποὺ βρίσκομαι ἡ ἱερὲς Μοῦσες καὶ τὰ γράμματα ἔχουν τελείως ἐλευθερωθεῖ ἀπ' τὰ δεσμὰ τοῦ βαρβαρισμοῦ. Ὅπου καὶ ἂν στρέψω τὰ βλέμματά μου διακρίνω διάφορα σπίτια εἰς τὰ ὁποῖα ἐγεννήθηκαν πολλοὶ ἔνδοξοι ἄνδρες τῶν ὁποίων τὄνομα ἐλάμπρυνε τὶς σελίδες τῆς Ἱστορίας τοῦ κόσμου.

Ὁ φίλος σου ὅμως, Λορέντζε, δὲν βρίσκει πουθενὰ ἀνάπαυση.

(Ἀκολουθεῖ)